

УДК 340.1

DOI <https://doi.org/10.32837/apdp.v0i84.150>

А. Г. Равлюк

ЗМІСТ ПОНЯТТЯ ОРГАНУ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ

Постановка проблеми. На цей час як у вітчизняній, так і в зарубіжній юридичній літературі немає єдиного підходу до визначення органу державної влади, а також єдиного розуміння його сутності та характерних рис, тому для національної конституційної науки має важливе значення, що саме розуміється під державним органом.

Головною метою цієї статті є – спробувати розкрити зміст поняття органу державної влади.

Виклад основного матеріалу. Перш ніж перейти до теоретичних джерел та наукових поглядів учених, щоб проаналізувати саме поняття та зміст органу державної влади його сутність, для повного розуміння даного поняття необхідно передусім з'ясувати його значення і відтінки.

У «Великому тлумачному словнику сучасної української мови» слово зміст має декілька значень: це те, про що йдеться, розповідається де-небудь, те, що описується, зображується (переважно у книзі, статті тощо); сутність, внутрішня особливість чого-небудь (певні властивості, характерні риси, які відрізняють явище, предмет від подібних явищ, предметів тощо); розумна основа, мета, призначення чого-небудь [1, с. 467].

Викликає зацікавлення думка про те, що «зміст» – це категорія, парна категорії «форма». Якщо є певний зміст, то є і відповідна йому форма, і навпаки: якщо щось виділено в якості форми, то потрібно знайти відповідний їй зміст. [2, с. 181].

Повною мірою ця загальна закономірність поширюється і на орган державної влади. Оскільки у такого органа є своя зовнішня форма, що розкриває його будову та спосіб організації, з яких і черпається його сутність та зміст. При цьому його зміст може змінюватися, але сутність його єдина.

Так, у «Великому тлумачному словнику сучасної української мови» подано таке визначення терміну «орган» – це установа, що виконує певні функції в галузі державного управління, контролю, нагляду тощо [1, с. 852]. У іншому енциклопедичному словнику термін «орган» також являє собою установу, яка виконує певні завдання в тій чи іншій сфері суспільного життя [3, с. 1104].

«Великий енциклопедичний юридичний словник» подає таке визначення: «орган держави (від грец. *ὄργανον* – інструмент, знаряддя) – структурно організований елемент державного механізму, наділений владними повноваженнями та необхідними матеріальними засобами для здійснення завдань, пов'язаних з реалізацією тієї чи іншої функції держави. Система цих органів утворює апарат держави [4, с. 565].

Схоже розуміння органу держави у Н. Матузова і А. Малько, які пишуть: «Орган держави – це юридично оформлена, організаційно і господарським чином відособлена частина державного механізму, що складається з державних службовців,

наділена державно-владними повноваженнями і необхідними матеріальними засобами для здійснення в межах своєї компетенції певних завдань і функцій держави» [5, с. 99].

В. Лазарев і С. Липень під органом державної влади розуміють «самостійний підрозділ державного апарату, створюваного в установленому законом порядку, що володіє встановленою законом структурою і наділений певною компетенцією» [6, с. 79].

Ми погоджуємось з твердженням В. Романова про те, що органи державної влади являють собою особливий апарат, здійснюючий публічну владу. Саме через діяльність органів державної влади реалізуються завдання і функції держави, тільки органи державної влади та їх посадові особи, виступаючи від імені держави, виражають волю держави загалом. При цьому держава завжди здійснює свою діяльність через уповноважені ним органи державної влади, які опосередковують волю держави в своїй діяльності, а самі державні органи мають лише ті компетенції, які були їм надані державою [7, с. 97–98].

Саме для здійснення державної влади та для виконання державних функцій, за словами О. Ющик, і створюється державний апарат – система органів та осіб, які наділяються певними правами та обов'язками щодо реалізації державної влади. Як зазначає автор, державна влада належить народові і здійснюється від його імені державним апаратом [8, с. 257]. Своєю чергою деякі науковці наголошують на тому, що важливою ознакою будь-якої держави є державний апарат – система органів державної влади (державних органів), через діяльність яких здійснюється державна влада, реалізуються функції держави та забезпечується захист її інтересів [9, с. 238], кожна держава здійснює свої функції за допомогою спеціально створеного державного апарату, тобто визначеної сукупності державних органів [10, с. 16]. Як зауважує слушно з цього приводу І. Ткач, органи державної влади створюються на виконання функцій держави, а здійснення державної влади є метою їхньої діяльності [11, с. 19].

Разом з тим у науковій юридичній літературі ряд авторів вважають, що орган держави – це організована частина державного механізму, наділена владними повноваженнями, певною компетенцією і необхідними засобами для здійснення завдань, що стоять перед державою на конкретній ділянці державного керівництва суспільством. При цьому органом держави може бути як одна посадова особа, так і організована група (колектив) посадових осіб і службовців [13, с. 454; 14, с. 34; 15, с. 50–52].

Деяко схоже розуміння органу державної влади можна знайти у Б. Габричидзе та А. Чернявського, які, з одного боку, вважають такий орган складовим підрозділом державного апарату і в той же час відносно відокремленим його підрозділом, який бере участь у здійсненні завдань та функцій держави і діє від його імені і за його дорученням, має відповідну компетенцію і структуру, наділений встановленим законодавством обсягом владних повноважень, застосовує властиві йому форми і методи діяльності [16, с. 98].

Натомість у юридичній науці радянської доби під терміном «орган державної влади» розглядалися представницькі органи – Ради народних депутатів, які згідно

з радянською моделлю організації влади складали єдину систему органів державної влади [17, с. 155; 18, с. 279]. Таке бачення базувалося на тому, що в той час певною мірою поняття державний орган (орган держави) протиставлялося поняттю органу державної влади. Згідно з тодішньою політико-правовою теорією, державний механізм розглядався як система різних органів держави – насамперед органів державної влади, а також органів державного управління, судових і органів прокуратури. І лише Ради усіх рівнів вважалися власне органами державної влади [19, с. 49–50]. Схоже уявлення про орган держави тієї доби спостерігається у К. Шеремета та Г. Барабашева, які також вважали, що поняття «орган державної влади» народилося з необхідністю закріпити верховенство Рад як головної державної форми народовладдя». Так, наприклад, К. Шеремет та Г. Барабашев зауважували, що у державно-правовому сенсі поняття «орган державної влади» означає не будь-який державний орган. До органів державної влади належать лише такі підрозділи державного механізму, діяльність яких є первинною, яка головує в системі державного керівництва, націленої на рішення головних державних справ в центрі і на місцях [20, с. 134].

У світлі досліджуваної проблематики слід зазначити, що деякі сучасні автори виділяють державні органи, державні установи та державні підприємства [21, с. 209]. Інші вживають їх назви як синоніми: «В інституційно-владному плані державний орган, установа, посада (посадова особа) – це структурна частина механізму (апарату) державної влади, наділена певним обсягом державно-владних повноважень» [22, с. 262; 23, с. 336]. Треті автори, не розглядаючи поняття «державний орган» як синонім інших видів органів держави, зазначають деякі відмінності між ними. Зокрема, А. Венгеров зазначає, що «поняття органу держави використовується в широкому і вузькому сенсах. У широкому сенсі це орган державної влади, а у вузькому – орган, орієнтований на спеціальну функцію, необхідну для життєдіяльності суспільства» [24, с. 183].

Своєю чергою нам найбільш імponує позиція українського конституціоналіста В. Федоренко, який розуміє під органами державної влади – колегіальні та одноособові органи, наділені юридично визначеними державно-владними повноваженнями та необхідними засобами для здійснення функцій і завдань держави. Формуються безпосередньо народом (шляхом виборів) і державою, мають відповідну внутрішню організаційну структуру [4, с. 565].

Проте деякі конституціоналісти вважають, що органом державної влади є «громадянин або колектив громадян, наділений державно-владними повноваженнями, і уповноважені державою на здійснення його завдань і функцій і діючі в установленому державою порядку» [25, с. 443].

Деяко схожа позиція щодо бачення державного органу є у С. Авакяна, хоча на відміну від попереднього твердження, він звертає увагу на те, що це не громадянин, а саме громадяни, і вказує на правову природу органів держави: «Органом держави (державної влади) є група (колектив) громадян або один громадянин, яким доручено здійснення завдань і функцій держави; орган утворений належним чином, передбачений конституцією або законом, наділений відповідними повноваженнями, діє в установленому законодавством порядку, приймає необхідні правові

акти та несе відповідальність за свою діяльність перед народом і державою. При цьому цікавим є те, що поняття «орган держави» і «орган державної влади» автор розглядає як тотожні» [26, с. 336].

Аналогічну точку зору, відповідно до якої терміни «орган державної влади» і «державний орган» («орган держави») вживаються як синоніми, можна знайти у В. Авер'янова, В. Кравченка, О. Скакуна, А. Сухорукова [27, с.48; 28, с. 164; 9, с. 242; 17, с. 336].

Також у сучасній юридичній літературі, присвяченій конституційному праву, висловлюється думка про те, що категорії «орган держави» і «орган державної влади» є однопорядкові, оскільки охоплюють структурно-організаційні форми реалізації державної влади [29, с. 131].

Л. Наливайко зауважує, що, синтезуючи результати наукових досліджень, можна стверджувати, що терміни «державний орган» і «орган держави» є синонімічними і вживаються в юридичній літературі для позначення одного і того ж явища. Тому доцільно використовувати ці терміни як рівнозначні, тотожні [30, с. 475]. При цьому вчений розглядає орган державної влади через призму його статусу, пояснюючи це тим, що статус державного органу може бути визначений підзаконними актами, прийнятими на основі так званих статусних законів, натомість статус органів державної влади визначається виключно Конституцією України і (або) законами України [30, с. 478].

На переконання К. Черкасова, чітко розмежувати поняття «орган державної влади» і «державний орган» вельми проблематично. Хоча, як зауважує автор, на практиці і в нормативних правових актах дані поняття часто використовуються як синоніми. Дійсно, будь-який державний орган так чи інакше має владні повноваження. Проте вчений наголошує, що зовсім інша річ, який сенс вкладати в це і що розуміти під володінням владою. А тому з метою уніфікації нормативних правових актів, на думку К. Черкасова, логічно було б рекомендувати законодавцю використовувати зазначені терміни вибірково. Що стосується органів, існування яких передбачено Основним Законом країни, то на думку дослідника, мову можна вести про вживання терміна «конституційний орган», а не «державний орган» [31, с. 85].

Про розмежування конституційних органів державної влади та інших державних органів, саме існування яких, а також основні принципи організації діяльності яких не зумовлюються конституцією країни, говорить Р. Гаврилов. При цьому автор посилається на те, що державні органи діють строго відповідно до своєї компетенції, яка встановлюється конституцією країни, законами і підзаконними нормативними правовими актами. Порядок установи та скасування, формування і діяльності державних органів не може бути довільним. Він регулюється законодавством і повинен виключати випадкові, довільні і несанкціоновані рішення. Цим, однак, не виключається певна рухливість системи і структури державних органів [32, с. 67].

Не погоджуючись з вищевказаним розмежуванням між поняттями державного органу та органом державної влади, В. Авер'янов доводить, що такий підхід для розмежування є штучним, оскільки це зумовлено самим терміном «орган

державної влади», який не має змістових особливостей порівняно з терміном «державний орган» [27, с. 53].

Попри це, досліджуючи сутність змісту органу державної влади, В. Авер'янов доходить висновку, що саме компетенція (права і обов'язки) є головним складником змісту правового статусу кожного органу, що доповнюється такими важливими елементами, як його завдання, функції, характер взаємозв'язків з іншими органами (як за «вертикаллю», так і за «горизонталлю»), місце в ієрархічній структурі органів виконавчої влади, порядок вирішення установчих і кадрових питань [33, с. 247].

Важливими для висвітлення нашої проблеми є також думки А. Мішина, який пропонує визначати державні органи, крім приналежності до державного апарату, також за структурно-функціональною визначеністю, ступінь якої залежить як від його формально-юридичного статусу, так і від фактичного розмежування функціональної і предметної компетенції [34, с. 3–5].

Ми поділяємо думку тих вчених, які виходять з того, що компетенція відіграє значну роль у встановленні місця конкретного органу серед інших органів державної влади, є своєрідним засобом (формою) суспільного поділу праці з професійного управління державою її владними органами і суспільством [35, с. 266].

У зв'язку з цим науковець Г. Атаманчук звертає увагу на те, що «компетенція органу держави – це сукупність функцій і повноважень по управлінню певними об'єктами (процесами), відношеннями, явищами, поведінкою і діяльністю людей» [36, с. 547].

Слушним є також твердження С. Попович, який пропонує вживати термін «державний орган» в об'єктивному та суб'єктивному значеннях. Подібна позиція близько примикає до структурного підходу, оскільки «під державним органом в суб'єктивному сенсі маються на увазі фізичні особи, що несуть державну службу. Під державним органом в об'єктивному сенсі мається на увазі колектив осіб, об'єднаних в єдине організаційне ціле і розглянутих в сукупності з їх діяльністю, за допомогою якого держава виконує свої функції» [37, с. 157].

Також М. Баглай виділяє три групи державних органів: органи державної влади, державні органи та органи державної влади зі спеціальним статусом. На його думку, «органи державної влади складаються з виборних депутатів чи призначуваних державних службовців, наділених певними владними повноваженнями. Але орган влади може бути і в особі однієї людини. Такими, на думку вченого, може бути Президент, Генеральний прокурор, Уповноважений з прав людини, оскільки ці посадові особи діють в силу конституцій або законів і несуть відповідальність тільки перед тими, хто їх обрав або призначив [38, с. 332].

Англійський учений І. Стівенс визначає державні органи з огляду на їх функціональне призначення: «таким чином, ми говоримо про три органи держави: а) законодавчий; б) виконавчий; в) судовий» [39, с. 5].

Ми поділяємо думку А. Міронова про те, що подібне визначення державних органів, з одного боку, є надзвичайно загальним, а з іншого боку, не охоплює всього різноманіття державних органів. Науковець підкреслює, що навіть якщо погодитися з одним тільки функціональним критерієм, то вказане визначення не охоплює

всього різноманіття функціональної діяльності державних органів. Зокрема, воно не враховує інші правоохоронні органи (крім судів), контролюючі органи (рахункові палати, уповноваженого з прав людини). Крім того, воно не враховує правового статусу та обсягу компетенції державних органів [40, с. 41].

Як зазначено у рішенні Конституційного Суду України від 5 жовтня 2005 р. № 6-рп, в Україні вся влада належить народові. Влада народу є первинною, єдиною і невідчужуваною та здійснюється народом шляхом вільного волевиявлення через вибори, референдум, інші форми безпосередньої демократії у порядку, визначеному Конституцією та законами України, через органи державної влади та органи місцевого самоврядування, сформовані відповідно до Конституції та законів України [41].

Однак, не дивлячись на те, що у частині другій статті 59 Конституції України [42] вказується про те, що в Україні є державні органи та у частині другій статті 5 Основного Закону вжито також термін «державний орган», проте до цього часу Конституційний Суд України не розкрив його змісту.

Втім, з приводу поняття державного органу слушно зауважує російський конституціоналіст М. Баглай, акцентуючи, що, «можливо, з часом конституційно-правова теорія або практика Конституційного Суду виявлять його зміст. Поки ж у побуті і в літературі обидва терміни використовуються як ідентичні» [38, с. 333].

На основі проведеного дослідження доходимо висновку, що орган державної влади та державний орган можна розглядати у двох значеннях, вузькому та широкому. Тобто, з одного боку, як такий, що має владні повноваження, але з іншого, повноваження якого спрямовані для виконання спеціальних функцій та завдань держави щодо підтримання нормальної життєдіяльності в країні.

Саме через компетенцію органу державної влади розкривається його сутнісна властивість, виражена кількісними показниками можливостей такого органу, які відображені відповідними правами та обов'язками, що і покаже в результаті мету його створення. Проте важливим, на нашу думку, є те, що сама сутність змісту органу державної влади в жодному разі не може бути порушена, оскільки тоді змінюється його властивість. Тобто такий орган може бути створений тільки на підставі закону та для виконання завдань держави, яка за його допомогою і виконує свої функції у суспільстві.

Література

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і допов.) / [уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел]. Київ ; Ірпінь : ВТФ «Перун», 2005. 1728 с.
2. Теория государства и права : учебник для бакалавров. Москва : Издательство Юрайт, 2014. 495 с.
3. Российский энциклопедический словарь : в 2 кн. / [авт.-уклад. А.М. Прохоров]. Москва : Большая Российская энциклопедия. 2001. Кн. 2. Н-Я. 2015 с.
4. Великий енциклопедичний юридичний словник [авт.-уклад. Шемшученко Ю. С.]. Київ : Юридична думка, 2007. 990 с.
5. Теория государства и права : курс лекций / Под ред. Н.И. Матузова и А.В. Малько. 2-е изд., перераб. и доп. Москва : Юристъ, 2002. 776с.
6. Лазарев В.В., Липень С.В. Теория государства и права. Москва, 1998. 472 с.
7. Романова В.В. Понятие органа государственной власти. *Вектор науки Тольяттинского государственного университета*. 2009. № 5 (8). С. 97–99.

8. Конституційне право України. Академічний курс : підручник : у 2 т. / [авт.-уклад. Ю.С. Шемшученко]. НАН України, Інститут держави і права ім. В.М. Корецького. Київ : Юридична думка, 2006. Т. 2. 2008. 800 с.
9. Сухорукова А. Трансформація сучасного поняття «державні органи влади». *Сучасна українська політика. Політики і політологи про неї*. Київ ; Миколаїв : Вид-во МДГУ ім. Петра Могили, 2008. Вип. 13. 302 с. URL: <http://lib.chdu.edu.ua/pdf/ukrpolituk/3/29.pdf>.
10. Органи державної влади в Україні: структура, функції й тенденції розвитку : навч. посібник / [авт.-уклад. Н.Р. Нижник]. Київ : НІЧЛАВА ; Івано-Франківськ, 2003. 284 с.
11. Ткач І.В. Поняття органу державної влади у контексті статей 1173–1175 Цивільного кодексу України. *Вісник Академії адвокатури України*. 2013. Число 2. С. 18–23.
12. Ткач І.В. Поняття органу державної влади у контексті статей 1173–1175 Цивільного кодексу України. *Вісник Академії адвокатури України*. 2013. Число 2. С. 18–23.
13. Большой юридический словарь / Под ред. А.Я. Сухарева, В.Д. Зорькина, В.Е. Крутских. Москва, 1999. VI. 704 с.
14. Кешикова Н.В. Порядок формирования государственных органов: к теории вопроса. *История государства и права*. 2008. № 11. С. 34–39.
15. Чепунов О.И. Способы формирования государственных органов. «Черные дыры» в Российском законодательстве. 2008. № 3. С. 50–52.
16. Габричидзе Б.Н., Чернявский А.Г. Административное право России. Учебник. 2-е издание, переработанное и дополненное. Москва, 2006. 680 с.
17. Кравченко В.В. Конституційне право України : навч. посіб. 6-те вид., виправ та допов. Київ : Атіка, 2008. 590 с.
18. Конституційне право України. Академічний курс : підручник : у 2 т. / [авт.-уклад. Ю.С. Шемшученко]. НАН України, Інститут держави і права ім. В.М. Корецького. Київ : Юридична думка, 2006. Т. 2. 2008. 800 с.
19. Державне управління: проблеми адміністративно-правової теорії та практики / [авт.-уклад. В.Б. Авер'янова]. Київ : Факт, 2003. 384 с.
20. Габричидзе Б.Н., Елисеєв Б.П., Чернявський А.Г. Конституционное право современной России. Москва : Дело и Сервис. 2001. 416 с.
21. Оксамытный В.В. Теория государства и права : учебник для вузов. Москва : ИМПЭ-ПАБЛИИШ, 2004. 440 с.
22. Нерсесянц В.С. Общая теория права и государства : учебник для вузов. Москва : НОРМА, 2004. 813 с.
23. Авакьян С.А. Конституционное право России : учебный курс. В 2 т. Т. 1. Москва : Юристь, 2005. 864 с.
24. Венгерова А.Б. Теория государства и права: Учебник для юридических вузов. Москва : Омега-Л., 2002. 223 с.
25. Василевич Г.А. Конституционное право Республики Беларусь : учебник. Минск : УП «Кн. Дом» : ООО «Интерпрессервис». 832 с.
26. Авакьян С.А. Конституционное право России : учебный курс. В 2 т. Т. 1. Москва : Юристь, 2005. 719 с.
27. Державне управління: проблеми адміністративно-правової теорії та практики / [авт.-уклад. В.Б. Авер'янова]. Київ : Факт, 2003. 384 с.
28. Скакун О.Ф. Теорія держави і права : підручник. 3-є вид., допов. і переробл. Київ : Алерта, 2012. 524 с.
29. Габричидзе Б.Н. Конституционное право современной России / Б.Н. Габричидзе, Б.П. Елисеєв, А.Л. Чернявський. Москва, 2001. 416 с.
30. Наливайко Л.Р. Державний лад України: теоретико-правова модель. Харків : Право, 2009. 596 с.
31. Черкасов К.В. К вопросу о соотношении понятий «орган государственной власти» и «государственный орган». *Проблемы в российском законодательстве*. Юридический журнал. Москва, 2008, № 2. С. 84–85.
32. Гаврилов Р.В. Понятие и конституционно-правовая сущность системы органов государственной власти. *Современное общество и право*. О. 2014. № 4 (17). С. 65–69.
33. Виконавча влада і адміністративне право / [авт.-уклад. В.Б. Авер'янова]. Київ : Ін-Юре, 2002. 668 с.

34. Мишин А.А. Центральные органы власти буржуазных государств: Монография Москва : МГУ, 1972. 285 с.
35. Міжнародна поліцейська енциклопедія: У 10 т. / [відп. ред. Ю.І. Римаренко, Я.Ю. Кондратьєв, Є.М. Моїсєєв, В.Я. Тацій, Ю.С. Шемпученко]. Київ : Концерн КРИМІНАЛЬНЕ ПРОЦЕСУАЛЬНЕ ПРАВО ЮРИДИЧНА НАУКА № 10/2014 117 «Видавничий Дім «Ін Юре», 2006. Т. 3. Поліцейський менеджмент історія та сучасність. 1192 с.
36. Атаманчук Г.В. Теория государственного управления : курс лекц. Москва : Омега-Л, 2004. 282 с.
37. Попович С. Административное право. Общая часть. Москва : Прогресс, 1968. 540 с.
38. Баглай М.В. Конституционное право Российской Федерации: Учебник для юридических вузов и факультетов. Москва : НОРМА ; ИНФРА-М, 1998. 386 с.
39. Stevens I.N. Constitutional and Administrative Law. L.: MacDonald and Evens, 1987. P. 5.
40. Миронов А.Л. Понятие государственного органа и его место в государственном регулировании. *Вестник Московского университета МВД России*. 2012. № 4. С. 40–43.
41. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 60 народних депутатів України про офіційне тлумачення положень частини першої статті 103 Конституції України в контексті положень її статей 5, 156 та за конституційним зверненням громадян Галайчука Вадима Сергійовича, Подгорної Вікторії Валентинівни, Кислої Тетяни Володимирівни про офіційне тлумачення положень частин другої, третьої, четвертої статті 5 Конституції України (справа про здійснення влади народом) URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v006p710-05>.
42. Конституція України : Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР. *Офіційний вісник України*. 2010. № 72/1 Спеціальний випуск. 15 с.

Анотація

Равлюк А. Г. Зміст поняття органу державної влади. – Стаття.

На цей час як у вітчизняній, так і в зарубіжній юридичній літературі немає єдиного підходу до визначення органу державної влади, а також єдиного розуміння його сутності та характерних рис, тому для національної конституційної науки має важливе значення, що саме розуміється під державним органом. Оскільки у науковій юридичній літературі ряд авторів вважають, що орган держави – це організована частина державного механізму, наділена владними повноваженнями, певною компетенцією і необхідними засобами для здійснення завдань, що стоять перед державою на конкретній ділянці державного керівництва суспільством. Таким чином, головною метою цієї статті є розкриття змісту поняття органу державної влади. У зв'язку з цим у статті на основі аналізу теоретичних джерел та наукових поглядів встановлено, що орган державної влади та державний орган можна розглядати у двох значеннях, вузькому та широкому. Тобто, з одного боку, як такий, що має владні повноваження, але з іншого, повноваження якого спрямовані для виконання спеціальної функції та завдань держави щодо підтримання нормальної життєдіяльності в країні. З'ясовано, що у кожного державного органу є своя зовнішня форма, саме вона розкриває будову та спосіб організації такого органу, з яких і черпається його сутність та зміст. При цьому його зміст може змінюватися, але сутність його єдина. Обґрунтовано, що саме через компетенцію органу державної влади розкривається його сутнісна властивість, виражена кількісними показниками можливостей такого органу, які відображені відповідними правами та обов'язками, що і показує в результаті мету його створення. Проте саму сутність змісту органу державної влади в жодному разі не може бути порушена, оскільки тоді змінюється його властивість. Тобто такий орган може бути створений тільки на підставі закону та для виконання завдань держави, яка за його допомогою і виконує свої функції у суспільстві.

Ключові слова: орган державної влади, компетенція, державний орган, поняття та зміст органу державної влади.

Summary

Ravliuk A. H. Content of the concept of public authority. – Article.

Today, both in domestic and foreign legal literature, there is no single approach to the definition of the state authority, as well as a common understanding of its nature and characteristics, so it is important for the national constitutional science that is understood by the state body. As a number of authors in the scientific legal literature consider that the organ of the state is an organized part of the state mechanism, endowed with power, certain competence and necessary means to perform the tasks facing the state in a particular area of state leadership of society. Thus, the main purpose of this article is to reveal the meaning of the concept of public authority. For this reason, the article, based on the analysis of theoretical sources

and scientific views, has established that a public authority and a public authority can be considered in two respects, narrow and broad. That is, on the one hand, as such, which has power, but on the other, whose powers are directed to perform special functions and tasks of the state to maintain normal life in the country. It is found out that each state body has its own external form, that is, it reveals the structure and method of organization of such body, from which its essence and content are drawn. However, its content may change, but its essence is unique. It is substantiated that it is precisely through the competence of a public authority that its essential property is revealed, expressed in terms of quantitative indicators of the capacity of such a body, which are reflected by the respective rights and obligations, which shows as a result of the purpose of its creation. However, the very essence of the content of a public authority cannot in any case be violated, since then its property changes. That is, such a body can be created only on the basis of law and for the fulfillment of the tasks of the state, which with its help and performs its functions in society.

Key words: public authority, competence, public authority, concept and content of public authority.